

mark have fremstået som tysk lydstat og partner. I historiens lys ville det have været en katastrofe.

Men tog det sig anderledes ud ved krigens start? Hvis nu tyskerne havde sejret, ville Danmark så ikke have profiteret af at tilpasse sig den tyske dominans i tide?

Sådan tænkte mange. Det forekommer dog naivt at tro, at Hitler ville have taget særlige hensyn til Danmark i tilfælde af en tysk sejr. Der var da også højt placerede embedsmænd, som allerede fra krigens start tog afstand fra disse naive forestillinger.

Danmarks uafhængige gesandt i Washington, Henrik Kaufmann, og legationsråd Vincens Steensen-Leth ved det danske gesandtskab i Berlin anså fra starten tilpasningspolitikken for at være naiv og fejlagtig. De advarede om, at Danmark aldrig ville få indrømmelser af nazisterne, hverken på det ene eller andet punkt, fordi det var selve den demokratiske retsstat, nazisterne ville til livs. Nazisterne accepterede kun én form for system – det nationalsocialistiske. Der var ikke plads til særbehandling i hvad Hitler kaldte »småstatsskramlet«.

Selv bedømt på datidens præmisser forekommer den danske politik naiv, og det er stærkt forkasteligt, at den politiske elite i Danmark i den grad førte ikke blot neutralitets- men aktiv tilpasningspolitik.

I kampen mellem demokrati og diktatur kan man ikke stå neutralt. Man må tage stilling for demokratiet og mod diktaturet. Det er på dette punkt, at den aktive tilpasningspolitik udgjorde et politisk og moralsk svigt.

Alt for ofte i historiens løb har vi danskere blot sejlet under bekvemmelighedsflag og ladet andre slås for vor frihed og fred.

Læresætningen fra 29. august 1943 er, at hvis man mener noget alvorligt med vore værdier, med frihed, demokrati og menneskerettigheder, så må vi også selv yde et aktivt bidrag til at forsvare dem. Også imod svære odds. Selv når der skal træffes upopulære og farlige beslutninger.

Lad os ære vore landsmænds indsats i modstandsbevægelsen og Forsvaret for frihed og demokrati.

Tak.